

Viva Virolainen

En ole oikein koskaan kelpuuttanut Kepua. Kuitenkin vuonna 1983 mieleni meni haikeaksi, kun viirusilmä Virolainen putosi parlamentista. Johannes oli istunut Arkadianmäellä ja hallituksissa yli elinikäni. Hänet oli valittu näkyvälle parlamenttien välisen liiton puheenjohtajan pallille. Hän menisi varmasti läpi eduskuntavaaleissa. Sen paremmin Virolainen kuin puoluekaan ei viitsinyt paljoa mainostella.

Vihannes putosi! Hän otti asian totuttuun tapaansa pulinat pois -mentaliteetilla. Pahat kellot tosin kertoivat, että taannoinen avioero kärvensi vanhempien kepulaisten tiukkapipojen niskoja.

Virolainen tuli kuitenkin suvereenisti takaisin ja täydensi jo jättämänsä jalan- ja kädenjälkensä suomalaiseen yhteiskuntaan. Hänestä kiertää kansan suussa hyväntahtoisia kaskuja. Siis odotetusti lohjalaiset järjestivät Johannekselle upean muistomerkin näkyvälle paikalle kivikirkon edustalle.

En tietenkään vääntäytynyt monumentin paljastustilaisuuteen. Mutta koska Lohjan tenorigaalan vuoksi olin samana päivänä hankkiutunut kaupunkiin, täytyi ihmettä käydä pällistelemässä.

Nora Tapperin suunnittelemaa muistomerkkiä hallitsee kolme korkeaa kiiltävää kivipaatta. Hienosti hiotut pinnat heijastavat niin selvästi, että niistä voi peilata kutrinsa kuntoon. Yhden paaden sisästä kohottautuu tuttu rintakuva. Saisi vaan virnistellä vähän enemmän.

Muistomerkissä minua häiritsi kuitenkin kahden paaden pintaan kaiverretut pitkät tarinat sankarin elämäntyöstä vuosilukuineen. Sellaiset eivät kuulu patsaisiin. Olen varma, että tekstit alkavat ajan myötä ärsyttämään, ja tullaan vaatimaan niiden hioamista pois.

Osoitin siis kansalaisrohkeutta jättämällä Ateenan altaat ja laahautumalla Lohjan Laurentius-saliin. Siellä nimittäin tenorit vetivät viimeisiään.

Mieleeni Lohja on jäänyt vähän yli kymmenen tuhannen asukkaan pikkukaupunkina, joka ei edes näy tielle. Lohjan Kalkki tunnettiin paremmin. Netti väittää nyt, että Lohjalla asuu 37 tuhatta henkeä, minkä tietysti selittää kaupungin ja sitä suuremman Lohjan kunnan yhdistyminen vuonna 1997.

Vuonna 2001 Lohjalta kuului kummia. Järjestetään tenoripäivät ja -kilpailut. Vetämään oli saatu tenori, oopperalaulaja ja professori Seppo Ruohonen, joka käväisi Perniössäkin Vox Unican tuomarina. Ja kisojen jälkeen kuului vielä kummempia. Konsertit myytiin loppuun.

Sittemmin Viva il tenore -tapahtuman järjestäjät ovat kehottaneet uhmakkaasti ihmisiä hankkimaan lippunsa ajoissa, koska ne perinteisesti menevät hyvin kaupaksi. On siinä millä kellitellä.

Vaikkei gaalassa esiintynytkään mitään pavarotteja eikä tominkoja, saivat kotimaiset tenorimme täyden salillisen yleisöä hullaantumaan. Suosittelen pistäytymistä ensi vuonna lähikaupungin veisuilla. Väliajalla voi vaikka vilkaista viirusilmää.

pajen